

Colecția: **ESOTERICA**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOERESCU, DAN-SILVIU

**Între artele divinatorii și magie, superstiții, eresuri –
versiunile românești ale unor practici mistic-oculte:
docu-drame și mituri contemporane însoțite de consemnări
din presă / prezentate de Dan-Silviu Boerescu. - București :**
Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-306-1

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-306-1

Între artele divinatorii și magie, superstiții, eresuri – versiunile românești ale unor practici mistic-oculte

Docu-drame și mituri contemporane
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

Club Enigma: din tainele artelor divinatorii –
retrocogniția, clarviziunea și profețiile.

Reîntoarcerea lui Nostradamus,
prin Arsenie Boca și Iustin Pârvu, de la Mihai Viteazul
la Nicolae Ceaușescu / 7

Mică enciclopedie a divinației: interpretarea viselor,
consultarea cristalelor, fiziognomia, astrologie,
chiromanție, tarot, rune, planșa Ouija,
numerologie etc. / 55

Divinație populară românească: de la datul în bobi
la descântecul cu „apa dragostei” și urcatul bolilor
„în salcâm”. Între sarea malefică și
„sarea înțelepciunii” / 101

Lămuriri bibliografice / 129

Club Enigma: din tainele artelor divinatorii – retrocogniția, clarviziunea și profețiile. Reîntoarcerea lui Nostradamus, prin Arsenie Boca și Iustin Pârvu, de la Mihai Viteazul la Nicolae Ceaușescu

Conform unei definiții elementare, precum cea oferită de Club Enigma, „artele divinatorii reprezintă maniera prin care oamenii se conectează la Divinitate și la energia universală. Aceste arte divinatorii au apărut încă de la începuturile civilizației, ca rezultat al dorinței nestăvilite a primilor oameni de a cunoaște tainele Universului, de a se cunoaște pe ei înșiși, de a-și afla locul și scopul pe acest Pământ. Și pentru că de obicei este greu să ne ascultăm vocea interioară și nici nu știm să stăm de

vorbă cu ghizii spirituali (sau îngerii păzitori așa cum aceștia au ajuns să fie cunoscuți în marea majoritatea a culturilor lumii), avem nevoie de confirmări prin metode care să ne mijlocească această comunicare”.

Aceste confirmări vin prin mulțimea de *arte divinatorii*. Indiferent dacă este vorba de tarot, rune, interpretarea viselor, consultarea cristalelor, astrologie, chiromanție, planșa Ouija sau numerologie, artele divinatorii fac parte din viața noastră, ne ajută, ne călăuzesc și ne vindecă sufletele împovărate. În Roma Antică, divinația era folosită pentru a descoperi voința zeilor. Originea acestui termen vine din latinescul *divinare* care înseamnă a fi inspirat de către un zeu, a descoperi voința zeilor. Semnificația se baza pe credința conform căreia zeii determinau soarta oamenilor. În zilele noastre, totuși, majoritatea oamenilor care recurg la practici divinatorii nu doresc neapărat să afle ce vrea Divinitatea de la ei. Mulți dintre clienții artelor divinatorii practicate, adesea, cu scopuri vădit comerciale, sunt preocupați de probleme practice din viața de zi cu zi: boli, griji, carieră, dragoste, dușmani, bani, obiecte pierdute etc. Însă există și indivizi interesați de chestiuni cu o semnificație mai înaltă.

Divinația are multe valențe și este dificil și pripit să plasăm divinatorul într-o anumită tipologie socială. Practicantul ritualic al unei arte divinatorii poate fi un șaman, cineva care este preocupat de medicina magică, un preot sau o persoană cu înzestrări profetice.

Mai nou, precizează Club Enigma, privitor la percepție și la divinație, specialiștii în parapsihologie utilizează termeni diferiți, după spațiu-timpul în care se petrece

percepția: a) *retrocogniție*, pentru evenimentele din trecut; b) *clarviziune*, pentru evenimentele din prezent; c) *precogniție* (sau *profeție*) pentru evenimentele din viitor.

Parapsihologul Romulus Popescu este de părere că „Totul este energie purtătoare de informații într-o gamă infinită de frecvențe. Pe unele dintre aceste frecvențe le vedem, pe altele le auzim sau le mirosim ori le simțim la gust sau la pipăit. Dar pe celelalte? De-a lungul timpului, oamenii n-au fost mulțumiți de ceea ce percep, din acest ocean infoenergetic al undelor, numai cu cele cinci simțuri și au inventat aparate cu care să poată cunoaște mai bine fenomenele care se petrec în jurul lor. Cu aceste aparate au putut evidenția și alte frecvențe pe care le-au denumit ulterior ultraviolete, infraroșii, raze X, raze gamma, infrasunete, ultrasunete, microunde, unde laser etc. În viitor, prin descoperirile ce vor fi realizate în lumea științei, vor putea fi puse în evidență și fenomenele, denumite astăzi paranormale, bazate pe comunicări extrasenzoriale. Astfel, vor putea fi decodificate și înregistrate frecvențele undelor infoenergetice care constituie comunicarea telepatică, clarviziunea, premoniția, retrocogniția și nu numai”.

Retrocogniția sau retrăirea trecutului este un fenomen paranormal care a stârnit mai puțin interes în lumea cercetătorilor pentru că pune în evidență evenimente care s-au petrecut deja în trecutul apropiat sau chiar foarte îndepărtat. Această retrăire a trecutului în actualitate este un fenomen care exclude practica ghicitului. Denumirea de *retrocogniție*, dată de școala lui J.B. Rhine (1890-1985, fondatorul parapsihologiei), vine din limba

latină și este format din cuvintele retro = „înapoi” și *cognoscere* = „a cunoaște”, adică *a cunoaște înapoi în timp*. Alte denumiri care au fost date fenomenului sunt *postcogniție* și *retroviziune*, însă ele sunt mai puțin folosite.

Declanșarea fenomenului de *retrocogniție* nu se face pe baza unor stimuli actuali, ci atunci când se intră pe canalul extrasenzorial de vizualizare, canalele senzoriale nemaifiind activate. În funcție de sursa de informație, există două tipuri de *retrocogniție*: una prin *telepatie*, denumită *telepatie retrocognitivă*, iar cea de-a doua prin *clarviziune*, cunoscută ca fenomen de *clarviziune retrocognitivă*. Când se discută despre *telepatie* ca sursă de *retrocogniție* este exclusă din discuție *telepatia actuală*. Vizualizarea imaginilor din trecut ale evenimentelor care s-au întâmplat se poate face de anumite persoane cu capacități extrasenzoriale, acele scene derulându-se ca și când s-ar petrece în prezent. Fenomenul se poate manifesta vizual și auditiv, în anumite cazuri subiectul simțindu-se absorbit complet de experiența pe care o trăiește, confundând-o deseori cu realitatea până la un moment dat, când conștientizează că ceva nu este în regulă și că de fapt participă la o comunicare în *paranormal*.

În octombrie 1963, o funcționară relatează că a intrat într-o încăpere a universității în care lucra, iar după câțiva pași a simțit un miros puternic. Simțea totodată că se mai afla cineva în cameră. Totul era cuprins de liniște. Privind în camera următoare, a zărit o femeie care stătea cu spatele și ridica mâna dreaptă spre o etajeră. Acea persoană nu percepea prezența ei. La un moment dat, persoana de lângă etajeră a dispărut, moment în care a simțit o altă

prezență în încăpere. La un birou simțea că stă un bărbat. Privind cu atenție nu a văzut pe nimeni, deși îi simțea prezența. Aruncând o privire afară pe fereastră, a conștientizat că se află în altă epocă. Ieșind apoi pe culoar, a revenit la timpul prezent, totul petrecându-se timp de câteva secunde. Au fost făcute investigații psihiatrice funcționarei respective, apoi a fost supusă unui interogatoriu sub hipnoză și nu s-au găsit divergențe în relație. Cercetările au mai arătat că la acea universitate a existat o funcționară care corespundea corect descrierii făcute și care a murit într-una dintre încăperile acelei instituții de învățământ, în anul 1936. Acest caz prezintă mai multe caracteristici specifice fenomenului *retrocogniției*. Dacă trăirile sunt de tip vizual, simțurile pot reacționa simultan la stimulul *paranormal*. În acel moment se blochează complet orice percepție senzorială din realitate, iar subiectul joacă un rol activ în halucinația totală. Timpul subiectului este deformat în cursul experienței, iar acesta nu recunoaște, de la început, că se produce o trăire extrasenzorială. *Retrocogniția* se raportează mai mult la locul în care se află subiectul, decât la aptitudinile lui. O asemenea trăire se induce, de obicei, în locuri cum ar fi casele bântuite.

Multe dintre cazurile de *retrocogniție* se derulează sub forma unor experiențe particulare de tipul *déjà vu*. În momentul trăirii fenomenului, persoana are impresia că a mai trăit o dată momentele respective, recunoscând șirul de întâmplări prin care trece, precum și locul de desfășurare a acțiunii, explică *parapsihologul* Romulus Popescu. În literatura de specialitate, este prezentat un caz

al unui bărbat, care, aflat pentru prima dată în vizită la un castel, s-a oprit în fața unui zid, spunând că acolo știe că a existat o ușă, fără însă a fi legată afirmația lui de ceva logic sau de vreun semn material că acolo s-ar fi aflat o ușă. Cercetările declanșate au demonstrat că în urmă cu secole acolo se afla o ușă care ulterior a fost zidită. „Deplasarea în trecut” se face o dată cu intrarea subiecților într-o anumită zonă, experiența luând sfârșit o dată cu ieșirea din acea zonă. Două turiste aflate în vizită la un castel de epocă s-au trezit deodată față în față cu doi oameni ciudat îmbrăcați, în veste verzi și cu tricornuri pe cap. Ajungând în fața unei căsuțe, au zărit, stând pe o scară, o femeie și o fetiță. În acel moment, s-a declanșat o stare ireală. Se simțea în acel loc ceva apăsător, cuprins de tristețe și amărăciune. Cele două aveau impresia că sunt somnambule, participante la un coșmar. Deplasându-se mai departe, au ajuns în fața altei construcții, pe treptele căreia, la intrare, era așezat un om cu o mantie aruncată pe umeri și pălărie pe cap, care le privea lung. În acel moment, turistele au fost cuprinse de spaimă și îngrijorare. Fața omului era plină de urme de vărsat și avea o culoare întunecată. Ieșind din acea zonă, au revenit la realitate. După cercetări îndelungi, istoricii au recunoscut în relatarea celor două femei obiceiurile și stilul de viață caracteristice locației din deceniul opt al secolului al XIX-lea. Ulterior, au fost descoperite și alte cazuri de retrocogniție, probate de martori independenți, petrecute în apropiere, cazuri semnalate în anii 1908, 1928 și 1955.

Un aspect important al fenomenului retrocogniției, pus în evidență și de relatările turistelor din întâmplarea

descrișă, este că subiecții conștientizează faptul că ceva „nu este în regulă”, că tot ceea ce vizualizează în trăirile lor are o undă de anormalitate, declanșând o stare de disconfort, totul părând fără viață, fără relief, fără lumini și umbre, într-un decor fals, asemănător unei scene de teatru, iar fondul sonor se derulează ca de la un gramofon, explică Romulus Popescu.

Au fost puse în evidență și cazuri de retrocogniție declanșate prin decorporalizare. Această „retrocogniție călătorească” este asemănătoare clarviziunii, când se creează impresia că are loc o deplasare fulgerătoare în spațiu și timp către trecut, momente în care corpul fizic rămâne inert, în așteptare. Un profesor universitar, specializat în studii antice, a relatat un vis retrocognitiv dintr-o perioadă când cerceta niște inscripții de pe două fragmente de agat. El povestește: „Eu presupuneam că aceste două fragmente proveneau de la un inel ce aparținuse unui rege al Babilonului, într-o epocă situată cam între 1700 și 1140 î. Hr. Atribuiam unul dintre fragmente Regelui Kurigalzu. Cât despre cel de-al doilea fragment, de voie, de nevoie, a trebuit să-l las deoparte. Și într-o noapte am avut un vis uimitor. Un preot din orașul Nipur, înalt și slab, mi-a apărut și m-a condus în sala tezaurului templului. Ajunși aici, el mi s-a adresat astfel: «Cele două fragmente provin din același obiect, dar nu este vorba despre un inel. Într-o zi, Regele Kurigalzu a trimis la templul din Bel un ex-voto, care era un cilindru de agat gravat. Puțin după aceea am primit, noi, preoții, ordinul de a face o pereche de cercei de agat pentru zeul Nin-Ib. Dar noi nu aveam agat din care să facem cercei. Atunci, am împărțit cilindrul

de agat în trei și am făcut din el trei perechi de cercei. Din această cauză, fiecare cercel poartă numai o parte din inscripția de la început. Iată de unde provin cele două fragmente pe care le-ai găsit. Dacă le vei așeza împreună, vei vedea că ceea ce ți-am spus este adevărat». Ulterior, profesorul a urmat sfatul preotului din vis, descifrând scrierea cuneiformă respectivă. Plecând apoi în locurile unde altădată se ridica orașul Nipur, a început în 1988 o mare campanie arheologică. Astfel, a descoperit și cel de-al treilea fragment, reconstituind cilindrul despre care aflase în vis.

În ideea descoperirii posibilităților de evidențiere a undelor care definesc fenomenele extrasenzoriale, printre care se află și retrocogniția, preotul și teologul François Brune, în cartea sa *Morții ne vorbesc*, scrie despre călugărul benedictin Pellegrino Ernetti, profesor de muzică prepolifonică la Universitatea din Veneția, că a realizat împreună cu o echipă de 12 specialiști un aparat pe care l-a denumit *cronovizor*. Cu ajutorul lui a reușit să capteze în anii '70 ai secolului XX sunetul și imaginea unei tragedii antice jucate la Roma în anul 169 î. Hr. Tragedia este *Tieste* de Quintus Ennius, astăzi uitată. Cu acest aparat s-au mai putut primi și planurile unui viitor hold-up, putând astfel să prevină Poliția și să facă să eșueze operațiunea. Nu este exclus, în această idee, ca pe viitor să reușim să înregistrăm orice evenimente petrecute, derulate în mod real. În acest sens s-ar putea crea o istorie adevărată a omenirii, s-ar putea afla mai ușor autorii unor crime, dar în același timp s-ar putea afla și derularea vieții intime a fiecăruia, ceea ce probabil că nu și-ar

dori nimeni. Atunci viața pe Pământ și-ar schimba radical coordonatele. Din această cauză, chiar dacă un asemenea aparat poate deveni o realitate, cu siguranță el nu va fi folosit pe scară largă...

Divinația are o origine străveche, datând din timpurile eroilor mitici. Datorită ei, natura umană, deși muritoare, s-ar putea apropia foarte mult de puterea providențială a divinității. La grecii antici, clarviziunea era practică de celebrele preotese de la Delfi. Intermediare ale zeului Apollo în relațiile cu oamenii, ele se scăldau într-o fântână (pe bordura căreia se poate citi și azi: „O picătură îi ajunge unui bun pelerin / Cât despre cel rău, nici oceanul nu-l spală de păcate”), apoi se instalau în centrul templului consacrat lui Apollo și făceau profeții. Acestea, afirmă textele din vechime, s-au verificat deseori. În dialogul *Phaidros*, Platon distinge două forme ale divinației: 1) divinația intuitivă extatică sau profetică, inspirată direct de divinate și considerată de el cel mai util dar al zeilor, și 2) divinația inductivă sau artificială, constând în interpretarea semnelor divine – forme indirecte de manifestare a divinității pe baza unor deprinderi formate și perpetuate prin observație și experiență, care duseseră la constituirea unei arte divinatorii.

Sufletele pot ajunge în starea de exaltare propice divinației, fără intervenția rațiunii sau științei, ci prin propriul lor impuls în două moduri: în starea de delir profetic și în cea de vis, explică parapsihologul Romulus Popescu. Prima clarvăzătoare din istorie a fost, probabil, Cassandra. Fiică a lui Priam, regele Troiei, Cassandra primise puterea de la zeul Apollo, care i-o dăruise cu gândul de a o seduce.